

Rønvik kirke ligger i Rønvik sokn i Bodø Domprosti. Rønvik kirke er bygget i mur og ble oppført i 1997. Kirken har sirkelplan og 500 sitteplasser. Arkitekt: Reidar Berg, Arkitektstudio AS.

Rønvik kirke er en arbeidskirke med fasader i tre, oppført i 1997 etter tegninger av Bodø-arkitekten Reidar Berg i Arkitektstudio AS. Hovedmotivet for planløsningen er sirkelen. Over det sirkelformete kirkerommet er det et korsformet takoppløft med lysinnslipp. Korsarmene strekker seg utover rommets diameter og skaper nisjer i bueveggene for henholdsvis korparti, orgel og sidealter.

Korsformens midtparti er båret av fire stålsøyler. Kirken har klokkestøpul foran inngangspartiet. Det frittstående alterbildet i glass, Livsens tre, er laget av Halvdan Ljøsnes og viser sammenhengen mellom Livets tre og Korset. I følge kunstneren symboliserer rutmønsteret i bildet verden og menneskenes verk.

Døpefonten er plassert midt i kirkerommet mellom de fire stålsøylene. Over døpefonten henger en sirkelformet glasshimling med bilde av Helligåndsduen, laget av Halvdan Ljøsnes.

På veggene rundt kirkerommet henger Gunnar Torvunds kunstverk Korsvei, som består av til sammen tolv relieffer og altertavlen over sidealteret. Disse relieffene viser de tolv stadiene i Jesu korsvandring til Golgata.

På 1900-tallet gikk kirkebygget over fra å være søndagskirke til flerbrukskirke, fra å uttrykke høytidsstemte nasjonale strømninger i jugendstil og nybarokk, til internasjonal modernisme i betong, med ofte utradisjonelle former og funksjoner.

Ved begynnelsen av århundret beholdt kirkerommene i hovedsak sin tradisjonelle form og funksjon, selv om arkitekturen gjenspeilet endrede stiluttrykk. Etter første verdenskrig betydde dette nybarokk og nyklassisisme. På 1930-tallet kom funksjonalismens forenklete former, og kirkerom stadig oftere inspirert av internasjonale liturgiske og arkitektoniske strømninger.

Etter den andre verdenskrigs ødeleggelser fikk vi kirkebygg som først eksperimenterte med tradisjonelle langkirkeformer, men bygget i armert betong, som i Bodø (1956) og Molde (1957), for ganske snart å løsne båndene til tradisjonen og skape helt nye liturgiske rom og former, som i Kristiansund (1964) og Tromsdalen (1965).

På 1950-tallet vokste det fram nye menighetsaktiviteter som skapte behov for flere typer lokaler. Delvis inspirert av småkirkebevegelsen, kom nå arbeidskirkene for fullt, med kontorer, møterom og aktivitetslokaler i tillegg til selve kirkerommet. Det ble vanlig at kirkerommet kunne utvides med foldevegger inn til tilstøtende saler.

Utviklingen videre gjorde at de liturgiske rommene utgjorde en stadig mindre andel av det totale kirkeanlegget. Kirkerommenes grunnplaner ble oftere rektangel- og vifteformet, for å skape sterkere nærhet kirkegjengerne imellom, men også til alteret og korpodiet, som rommets liturgiske tyngdepunkt. Funksjon ble viktigere enn stilart, og kunstuttrykkene ble mer abstrakte.

Mot slutten av århundret fikk kirkerommene igjen et sterkere sakralt preg, uten at byggene ga avkall på den funksjonelle allsidigheten.

I løpet av 1900-tallet ble det bygd over 600 nye kirker. Mur, og særlig armert betong, overtok i økende grad som byggemateriale, og trekirkene ble ikke lenger bygget i tømmer, men i moderne teknikker som bindingsverk eller limtre. Hele 2/3 av etterkrigstidens kirker er bygd i mur.

Kilder:

Malmbekk, Svein: Rønvik kirke. Bodø kirkelige fellesråd.